

at statsministeren den 5. september 2002 – det er altså ikke ret mange måneder siden – er citeret for at have sagt:

»... at vi som borgerlige politikere kunne konstatere en påfaldende tendens til, at udsagn fra eksperter i råd, nævn og institutioner var udtryk for 68-tænkning og systematisk var kritisk over for os.«

Det er faktisk også fuldstændig fair at have den holdning og det kriterium. Men når vi ser på argumentationen fra dengang, da listen med de mange råd og nævn kom, var hovedbegrundelsen, at det var unyttige råd, nævn og centre, der skulle nedlægges, også fordi regeringen ønskede at spare for at kunne bruge midlerne til andre ting, og så til senere at høre, at kriteriet i virkeligheden var et politisk valgt kriterium, nemlig om det var nogle, man holdningsmæssigt sympatiserede med eller ikke, så synes jeg, at der er helt afgørende forskel.

Det, der sker, når man sætter eksperter og smagsdommere på dagsordenen – det kan man gøre, som statsministeren gjorde det i sin første nytårstale som statsminister – og når man tre-kvart års tid efter kommer med den bemærkning, som jeg lige har citeret, er, at der breder sig en stemning i land og rige af, at nu handler det om, hvis man vil varetage sine egne interesser som borger/ekspert, uanset om man så bliver kaldt smagsdommer eller ej, at man skal tænke sig om i forhold til, hvad man siger.

Det kan jo være bekvemt at lave en form for selvcensurdisciplinering. Der er mange mennesker, eksperter, i det danske samfund, der er på, om jeg så må sige, statslig finansiering. Alle undervisere på universiteterne for bare at give et eksempel er også eksperter, som har en forpligtelse til at levere bidrag til den offentlige vidensudvikling.

Vi kan jo ikke undvære viden, brug af viden, viden om konsekvenser af den viden, vi har, og de valg, vi gør. Det er jo også anerkendt af regeringen. Men når man så tilkendegiver, at der er sammenhæng mellem den politiske beslutning, man træffer, når man afgør, hvordan man prioriterer, og det, der bliver givet udtryk for holdningsmæssigt af de pågældende eksperter, så er det, at der begynder at være en ubehagelig tendens til selvcensur og manglende åbenhed i debatten i det danske samfund.

Jeg håber, at denne forespørgselsdebat kan hamre en pæl igennem opfattelsen af, at det har været hensigten, så vi i virkeligheden kan gennemføre en fri, utvungen og åben debat om sam-

fundsspørgsmål, som interesserer få eller mange.

Derfor vil vi gerne, havde jeg nær sagt, lade være med at skælde ud på regeringen, men appellere til, at regeringen tilkendegiver – det har statsministeren jo også gjort, hvis jeg nu skal lytte positivt til statsministerens besvarelse af forespørgslen i dag – at det er en åben og fri debat og ikke éns ideologiske holdninger, som skal være afgørende for, om man bliver hørt eller ikke hørt af dem, der træffer beslutningerne her i Folketinget. Hvis det bliver resultatet, har det været en udmærket forespørgsel.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Regeringen har det synspunkt, at man skal nedlægge institutioner, som ikke længere udfylder noget fornuftigt formål. Det vil Enhedslisten gerne medvirke til.

Helt oplagt vil det være at starte med at nedlægge Institut for Miljøvurdering. Det står nu helt klart, at dette institut ikke er i stand til at give en kvalificeret rådgivning, som kan sikre, at vi får mest muligt miljø for pengene. Den vulgære metode, som Lomborg bruger i sine forsøg på at prissætte miljøkatastrofer og miljøfremskridt, har vist sig at være helt uanvendelig, medmindre naturligvis formålet er at få legitimeret regeringens bedste nedprioriteringer af miljøområdet.

Kl. 15.45

I det hele taget fremstår regeringens oprindelige argumenter for at nedlægge overflødige råd og nævn, som det hedder sig, mere og mere mærkværdigt. Her var der tale om et opgør med smagsdommere, som fastslår, hvad der er godt og rigtigt på forskellige områder, og så skulle der i øvrigt spares op mod 300 mio. kr. Nu kan vi konstatere, at selv om regeringen har fået nedlagt en række råd og nævn, har regeringen også sørget for at oprette en række nye, og alt i alt er der faktisk kun sparet 59 mio. kr. på nedlæggelse af de såkaldte overflødige råd og nævn.

Alt i alt kan det vel konstateres, at formålet først og fremmest var at få nedlagt de råd og nævn, som altid havde andre holdninger end den nuværende regering. Disse råd og nævn skulle så erstattes af råd og nævn, som er enige med regeringen.